

Tas, kuris supranta

Bleiros draugai nesuvokė, ką reiškia sirgti Krono liga.

Heilė Jansi

(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

„Šiandien negaliu ateiti“, – tarė Bleira. Jos veidas buvo paraudęs iš gėdos.

Draugės spoksojo į ją. „Bet sakei, kad ateisi!“ – tarė Semė.

„Žinau. – Bleira nudelbė akis. – Prastai jaučiuosi. Atsiprašau.“

„Taip sakei ir praeitą kartą“, – pridūrė Džesika.

Bleira nežinojo, ką sakyti. Ji norėjo eiti į Semės namus. Tačiau šiandien jai labai skaudėjo pilvuką. Jai reikėjo grįžti namo ir prigulti.

Bleira sirgo Krono liga. Dėl jos jai labai skaudėjo pilvuką. Vienomis dienomis pilvuką jai skaudėdavo mažiau. Tačiau kitomis dienomis skaudėdavo labiau. Šiandien buvo viena iš tų dienų. Ji norėjo, kad galėtų rinktis, kuriomis dienomis jai skaudėtų labiau. Atrodė, kad labiausiai pilvuką jai skaudėdavo tada, kai ji norėdavo veikti ką nors smagaus.

„Tiek to, eime“, – tarė Semė Džesikai.

Grįžusi namo Bleira išgėrė vaistų. Tada ji pabandė pamiegoti. Bet jai labai skaudėjo.

Mama ir tėtis atvažiavo jos patikrinti. Tėtis prisėdo ant jos lovos: „Kaip jautiesi?“

„Gerai. Vaistai šiek tiek padėjo“, – tarė Bleira.

„Gaila, kad negalėjai eiti į Semės namus“, – tarė mama.

Bleira pajuto ašaras akyse. „Tai neteisinga! Draugės nesupranta, kaip jaučiuosi. – Bleira sviedė pagalvę į sieną. – Tiesiog noriu pasveikti.“

Tėtis ją apkabino: „Žinau. Ar norėtum kunigystės palaiminimo?“

Bleira linktelėjo. Palaiminimai įprastai padėdavo jai nusiraminti.

Tėtis uždėjo rankas Bleirai ant galvos ir palaimino, kad ji pailsėtų ir jaustųsi paguosta. Tai buvo gražus palaiminimas. Jis padėjo jai prisiminti, kad Dangiškasis Tėvas ją myli. Tačiau ji vis tiek liūdėjo dėl draugių.

Po palaiminimo mama ir tėtis pabučiavo Bleirą nakčiai. Jie išėjo, kad ji galėtų užmigti.

Bleira atsigulė ir užsimerkė. Palaiminimas padėjo, bet jai vis dar skaudėjo.

Ji atsiklaupė prie lovos pasimelsti. Iš pradžių malda ėjosi įprastai. Dangiškajam Tėvui ji pasakė, už ką yra dėkinga, ir paprašė, kad ji galėtų jaustis geriau. Tačiau šį kartą ji tęsė.

„Dangiškasis Tėve, man labai liūdna. Pasiilgau savo draugių, – kalbėjo ji. – Jaučiuosi vieniša. Niekas nesupranta, kaip man kasdien skauda. Pasiilgstu to, kaip jaučiausi, kai nesirgau.“

Kuo ilgiau Bleira meldėsi, tuo labiau jautė, kad Dangiškasis Tėvas klausosi jos maldos. Ji negirdėjo ir nematė Jo, bet jautė Jo meilę. Ji žinojo, kad Jam rūpi, ką ji nori pasakyti. Bleira nenorėjo, kad šis jausmas baigtųsi.

Bleira meldėsi tol, kol Dangiškajam Tėvui išsakė visus savo jausmus. Tada jai į galvą atėjo mintis. Bleiros draugės galbūt niekada nežinos, ką reiškia sirgti Krono liga, bet Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus žino. Jie žinojo, kaip jai skauda ir kokia vieniša ji jaučiasi. Jie visada ją palaikys.

Bleira jautėsi taip, tarsi būtų gavusi patį didžiausią apkabinimą. Baigusi maldą, ji nuėjo ieškoti tėvų ir papasakoti jiems, kas nutiko.

„Ar susapnavai košmarą?“ – paklausė mama.

Bleira nusišypsojo: „Ne. Aš meldžiausi.“

Mama atrodė nustebusi: „Jau senokai palinkėjome labos nakties. Ar visą tą laiką meldeisi?“

Ar tikrai praėjo tiek daug laiko? Bleira linktelėjo. „Jaučiausi tarsi būčiau gavusį didelį apkabinimą. Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus žino, kaip jaučiuosi. Jų dėka man nebereikia jaustis vienišai!“ ●

